

ESCENA I

Castell d'Elsinor (Dinamarca). És mitjanit. Com en dies anteriors, durant la seva guàrdia als merlets, dos sentinelles veuen un fantasma que té l'aspecte del difunt rei Hamlet. Ho expliquen a Horaci, amic del príncep Hamlet, que opina que la seva presència anuncia una guerra amb l'enemiga Noruega, i decideixen dir-ho al príncep.

FRANCESC, armat, fa la guàrdia. Entra BERNAT, un altre soldat armat, i s'apropa en la foscor. Una campana toca les dotze.

BERNAT: Qui hi ha?

FRANCESC: No, contesta tu. Atura't i digues qui ets.

BERNAT: Llarga vida al rei! Sóc Bernat.

FRANCESC: Arribes puntual.

BERNAT: Són les dotze en punt. Vés a dormir,

FRANCESC: Gràcies. Fa un fred que cala fins als ossos.

BERNAT: Has tingut una guàrdia tranquil·la?

FRANCESC: No s'ha mogut ni una rata.

BERNAT: Molt bé. Bona nit. I si veus en Marcel, el meu company de guàrdia, digues-li que s'afanyi.

Entren HORACI i MARCEL.

FRANCESC: Crec que el sento. Alto! Qui hi ha?

HORACI: Amics d'aquesta terra.

MARCEL: I súbdits del rei.

FRANCESC: Que passeu bona nit.

MARCEL: Adéu, honrat soldat! Qui t'ha rellevat?

FRANCESC: Bernat ocupa el meu lloc. (*Surt.*)

MARCEL: Hola, Bernat!

BERNAT: Què fa Horaci aquí?

HORACI: Un bocí d'ell. Què, ha tornat a aparèixer aquella cosa un altre cop aquesta nit?

BERNAT: Jo no he vist res.

MARCEL: Horaci diu que aquella visió és fruit de la nostra imaginació i que no hem de deixar-nos dominar per ella. Però és que l'hem vista dues vegades. Així que li he demanat que ens acompanyi aquesta nit, perquè si apareix novament aquest horrible fantasma pugui veure'l amb els seus propis ulls i li parli.

HORACI: Bah! No apareixerà. Seguem i que Bernat ens en parli.

BERNAT: La nit passada, quan la campana del rellotge tocava la una...

MARCEL: Calla! Mireu, és allà un altre cop.

Un FANTASMA apareix. Va vestit amb armadura de cap a peus i porta un bastó de comandament.

BERNAT: Té l'aspecte del rei mort. Tu que tens estudis, Horaci, parla-li.

HORACI: Qui ets tu que et mostres així a la nit, usurpant la figura del nostre sepultat rei de Dinamarca? Pel cel, et conjuro que parlis.

MARCEL: S'ha ofès. Ho veieu, se n'ha anat sense dir res.

El FANTASMA s'esvaeix.

BERNAT: Què dius ara, Horaci? Estàs pàl·lid i tremoles. No és això alguna cosa més que una fantasia nostra?

HORACI: Déu meu! Si no l'hagués vist jo mateix, no m'ho hauria cregut.

MARCEL: No és com el rei?

HORACI: Exactament. Anava armat com quan va combatre contra l'ambiciós rei de Noruega. I tenia el mateix gest aïrat que quan va destrossar els polonesos en els seus trineus sobre el gel. És estrany.

MARCEL: El mateix ha passat les dues vegades anteriors, a aquesta mateixa hora i durant la nostra guàrdia.

HORACI: Què pot significar això, no ho sé. Però crec que presagia una mala tempesta sobre el nostre regne.

MARCEL: Bé, ara seieu i qui ho sàpiga que em digui què està passant perquè les guàrdies siguin tan rigoroses nit rere nit, per què s'estan preparant tantes armes, per què es compren tants instruments de guerra, es fonen tants canons i es recluten tropes, per què se'ns encarreguen tasques tan feixugues, que no parem ni de dia ni de nit i no descansem ni el diumenge.

HORACI: Jo ho sé. Almenys el que es diu. El nostre difunt rei, que se'ns acaba d'aparèixer, va ser desafiat a combat, com sabeu, per l'orgullós rei Fortimbràs de Noruega i el nostre valent rei Hamlet

el va matar. Aquell, segons dicta la llei, va entregar amb la seva vida al vencedor totes les seves terres, el mateix que hauria fet el nostre rei en cas contrari. Ara bé, el seu fill, el jove Fortimbràs, inexpert i arrogant, ha reunit un exèrcit de malfactors famolencs i pretén recuperar per la força les terres perdudes pel seu pare. I aquest és el motiu, crec jo, dels nostres preparatius, de la nostra vigilància i de les presses amb què ens movem al nostre país.

BERNAT: Doncs sí. Aquesta deu ser, i no pas altra, la causa de l'aparició de la figura del rei armat: l'anunci de la guerra.

HORACI: Sí, la seva presència és el pròleg dels desastres que s'acosten. El mateix va passar al més florent dels imperis, l'antiga Roma: poc abans que caigués el poderós Juli Cèsar, les tombes es van obrir i els morts van vagar pels carrers amb els seus sudaris, cridant i gemegant. El mateix fan les estrelles amb cues de foc o les rosades de sang, que precedeixen els terribles esdeveniments. Però, silenci. Aquí el tenim un altre cop. (*Torna a aparèixer el FANTASMA i estén els braços.*) Li tallaré el pas, encara que em fulmini. Espera, il·lusió! Si tens veu, parla'm. Si necessites que es faci alguna bona obra perquè aconseguixis el teu repòs, digues-m'ho. Si coneixes el futur del teu país, perquè puguem evitar-lo, parla. O si tens cap tresor secret amagat, per la qual cosa es diu que molts esperits erreu per la terra, digues-nos-ho. (*Canta un gall.*) Espera i parla. Detén-lo, Marcel.

MARCEL: El colpejo amb la maça?

HORACI: Si no s'atura, fes-ho.

El FANTASMA desapareix.

MARCEL: Se n'ha anat. Estava a punt de parlar quan el gall ha cantat. No ho hem fet bé, mostrant-nos violents, ja que és invulnerable com l'aire i els nostres cops són inútils.

HORACI: Quan ha cantat el gall, s'ha sobresaltat. He sentit a dir que el gall és la trompeta del matí i amb els seus aguts sons desperta el Déu del dia. En sentir el seu anunci, tots els esperits errants que vaguen per la terra o l'aire, el mar o el foc, tornen als seus confins. I el que hem vist demostra que la dita és veritat. Mireu, al matí, vestit amb el seu mantell rogenç, camina sobre la rosada d'aquell alt turó de l'est. Acabem la guàrdia i fem saber al jove Hamlet el que hem vist aquesta nit, ja que, per la meua vida, pressento que aquest esperit, mut per a nosaltres, vol parlar amb ell. Crec que hem de fer-ho per l'afecte que li tenim i perquè és el nostre deure. Hi esteu d'acord?

MARCEL: Sí. Anem. Sé on el trobarem. (*S'én van.*)